

Jeg vil så gerne spørge hr. Fransgaard: Vi har en efterlønsordning – jeg kan høre på Fremskridtspartiet, at den bakker man op om – men hvem skal betale for den efterlønsordning? Hvem skal betale for den, hvis ikke medlemmerne skulle? Kan vi ikke få et svar på det?

Er det sådan, at man i Fremskridtspartiet mener, at der ikke skal betales kontingent for at få den efterløn, eller hvordan hænger det sammen?

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Det kan jeg svare meget klart på. Så længe vi har det enorme skattetryk, skal det offentlige betale efterlønnen. Så enkelt er det.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti har vi for længst konstateret danskernes ivrighed efter at få snabelen ned i den offentlige kasse og modtage offentlige ydelser. Derfor har vi også for længst konstateret, at efterlønnen har vi ikke råd til.

Vi har i lige så lang tid ærgret os over, at Socialdemokratiet i den grad har bundet sig til efterlønsordningen. Vi har længe sagt, at efterlønnen burde være et konjunkturregulerende instrument; vore sociale forpligtelser må vi ordne på andre måder.

Vi er altså principielt helt tilfredse med den her efterlønsreform, selv om vi er opmærksomme på, at reformen efterlader en hel del tvivlsproblemer. Men vi føler os helt overbevist om, at der i de seks partiers kreds er villighed til at få løst de tvivlsspørgsmål, som der er.

Vi mener ikke, at samfundet har råd til den hidtidige ordning. Vi mener, at det er fuldstændig urimeligt, at man uden en principiel debat har fået sænket den generelle pensionsalder i Danmark til et sted mellem 60 og 61 år. Vi mener, det er betænkeligt, at adgangen til skattefinansierede ordninger som efterlønnen er afhængig af menneskets værdi på arbejdsmarkedet og ikke tilgængelig alene på grund af menneskets værdi som menneske.

Vi mener, at den hidtidige ordning i uheldigt omfang bandt mennesker til arbejdsmarkedet i et omfang, de måske ikke ville have valgt, hvis de så ikke ville blive snydt for en offentlig ydelse i den sidste ende. Efterlønnen fristede folk til at fravælge at leve på et lidt lavere økonomisk

niveau, et lidt lavere forbrugsniveau og i større uafhængighed i forhold til politiske beslutninger på arbejdsmarkedet.

Det er, som om Kristeligt Folkeparti er det eneste parti, der repræsenterer den gruppe folk, der overhovedet ikke er nævnt i debatten i dag, den gruppe mennesker, som overhovedet ikke kan gå på efterløn, den gruppe mennesker, som har valgt at leve på en anden måde med kun én indkomst i en familie. De har vundet stort ved denne efterløns- og folkepensionsreform, og det er faktisk første gang i mange år, at de har vundet noget som helst.

Så efterlønsreformen her er, på trods af at udformningen ikke er groet i Kristeligt Folkepartis have, faktisk helt nøjagtigt Kristeligt Folkeparti-politik.

Vi er også af samme grund tilfredse med, at man nu skal betale kontingent for at optjene ret til efterløn.

Vi er også tilfredse med, at efterlønnen fortsat eksisterer som en sikker mulighed for de mennesker, der ønsker den sikkerhed. Ellers, som sagt tidligere, måtte vi jo sørge for den sociale sikkerhed på anden måde.

Vi synes også, det er helt rimeligt at udstede den efterlønsgaranti, som er indbygget i det forslag her, en efterlønsgaranti, som gør det risikofrit at udsætte overgangen til efterløn til efter det tidspunkt, hvor man har opnået ret til efterlønnen. Og det er i øvrigt jo kun en fordel for staten, at man gør det på den måde.

Vi kan altså støtte dette forslag og synes faktisk, at det er rigtig godt.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Der er tre årsager til den sene behandling her i aften. Regeringen er blevet beskyldt for at spekulere i tidspunktet for lovforslagets behandling. Der er tre årsager. Den første årsag er, at de foregående lovforslag har taget den tid, de gjorde. En anden styrende faktor har været lovforslagets nummer, og den tredje er ministerens anciennitet. Så enkelt er det. Det er der sådan set ikke grund til at gøre noget større nummer ud af.

Det lovforslag, vi behandler i dag, er første etape af den store efterlønsreform, som er en del af finanslovaftalen for 1999 mellem regeringen, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti.

Om den meget mere tunge anden etape, der omhandler den nye ordning, kan man sige, at